

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 533/2024
20.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јован Вукчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4182/23 од 12.10.2023. године, у седници већа одржаној 20.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4182/23 од 12.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4182/23 од 12.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1237/2019 од 23.05.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио у периоду од 05.04.2014. године до 31.03.2019. године исплати 1.338.974,15 динара и то у појединачно опредељеним новчаним износима, са затезном каматом на сваки појединачни износ, као у његовом садржају. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за веће тражење законске затезне камате на досуђене појединачне месечне износе из става првог изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 213.895,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4182/23 од 12.10.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка и поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се

ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе или ново тумачење права. Наиме, питање накнаде штете у виду разлике плате коју би тужилац остварио на пословима које је обављао до престанка радног односа и посебне пензије која му је исплаћивана у спорном периоду није спорно у судској пракси и не захтева ново тумачење права.

Из тог разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 10.04.2019. године, а вредност предмета спора је 1.338.974,15 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде којом је усвојен тужбени захтев тужиоца ради накнаде штете, не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужене није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић